

Arrest

nr. 207 741 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 2 oktober 2017 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 augustus 2011 dienen de eerste twee verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen (de derde en vierde verzoekende partij), een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 19 december 2013 ongegrond

verklaard. Op 27 januari 2017, bij arrest nr. 181 382, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze ongegrondheidsbeslissing.

1.2 Op 2 januari 2016 dienen de eerste twee verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 april 2016 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3 Op 11 april 2017 worden de aanvragen van 3 augustus 2011 en 2 januari 2016 in één beslissing ongegrond verklaard. Op 18 december 2017, bij arrest nr. 196 806, vernietigt de Raad deze ongegrondheidsbeslissing.

1.4 Op 20 juli 2017 dienen de eerste twee verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5 Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 20 juli 2017 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 10 oktober 2017 aan de eerste en de tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.6 Op 2 oktober 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen (de derde en de vierde verzoekende partij) anderzijds, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 10 oktober 2017 aan de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die telkens luiden als volgt:

*“(…) De (…), die verklaart te heten
Naam + voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie
[+ kinderen:] (...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:[betrokkene] niet in bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderen omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.02.2016 Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 30.05.2017 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 09.06.2017 hieraan gevolg te geven. (...)

1.7 Op 29 januari 2018 worden de aanvragen van 3 augustus 2011 en 2 januari 2016 ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad is gekend onder het rolnummer RvV 218 031.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2 Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing stelt de Raad ambtshalve vast dat twee ontvankelijke verzoekschriften van de verzoekende partijen inzake een beslissing genomen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zijn:

- het thans voorliggend beroep met rolnummer RvV X, gericht tegen een beslissing van 2 oktober 2017 waarbij een aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard;
- het beroep met rolnummer RvV X, gericht tegen een beslissing van 29 januari 2018 waarbij twee aanvragen ongegrond worden verklaard.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoont.

(...)

§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

De Raad wijst verder op artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft (BS 17 december 2015) – wet waarbij voormeld artikel 39/68-3 werd ingevoegd –, dat luidt als volgt: *“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoont. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”* In toepassing van artikel 7 van voormelde wet van 2 december 2015 trad deze in werking op 1 maart 2016.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen derhalve geacht, behoudens indien zij hun belang aantonen, afstand te doen van voorliggend beroep dat zij op 9 november 2017 instelden tegen de beslissing van 2 oktober 2017 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting werd bepaald op 26 juli 2018, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekende partijen waren derhalve in de mogelijkheid om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of zij nog een belang hadden bij hun beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, gelet op het feit dat zij ook een beroep instelden tegen een latere beslissing waarbij twee (eerdere) aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van dezelfde wetsbepaling als ongegrond werden afgewezen.

Ter terechtzitting stellen de verzoekende partijen zich met betrekking tot het belang naar de wijsheid te gedragen. Met deze loutere stelling kunnen de verzoekende partijen echter niet aantonen dat zij nog belang hebben bij het aanvechten van een eerder genomen beslissing, waarbij een latere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, terwijl nog een beroep hangende is tegen een recentere beslissing, waarbij twee eerdere aanvragen, die in het verleden reeds ontvankelijk werden verklaard, ongegrond werden verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt de Raad de afstand van voorliggend beroep vast, in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de derde en de vierde verzoekende partij – de minderjarig kinderen K. G. en E. G. – voor het indienen van het verzoekschrift niet vertegenwoordigd werden door hun ouder(s).

De Raad wijst erop dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat deze vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouder(s) of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing die op de kinderen betrekking heeft (met name de derde bestreden beslissing) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, en betreft het zodoende rechten die aan de persoon verbonden zijn. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift slechts tien jaar was (thans elf jaar) en de vierde verzoekende partij slechts 8 jaar was (en thans is), zodat niet kan worden voorgehouden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikten om een beroep bij de Raad in te stellen en aldus vertegenwoordigd dienden te worden door hun (in principe beide) ouders of voogd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld door de minderjarige derde en vierde verzoekende partij. Het beroep is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste en de tweede verzoekende partij, naar wie verder in dit arrest zal verwezen worden als “*de verzoekende partijen*”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het bovenstaand middel is gericht tegen alle bestreden beslissingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoeker vroeg op 20 juli 2017 opnieuw momenteel de vierde keer een machtiging aan op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met nieuwe medische elementen.

(...)

De terugkeer en de behandeling in de Russische Federatie is onmogelijk wegens politieke problemen van verzoeker in het land van herkomst (...) aldaar.

(...)

Verzoeker kan tevens niet terugkeren naar de Russische Federatie omwille van zijn politieke problemen aldaar.

(...)

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

(...)

De dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.”

4.2 Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat de verzoekende partijen worden geacht afstand te hebben gedaan van hun beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, zodat de Raad niet verder kan ingaan op de uiteenzetting van de verzoekende partijen met betrekking tot deze beslissing. Het is ook niet aan de Raad om in de plaats van de verzoekende partijen uit te maken welke onderdelen van het betoog die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij eventueel ook van toepassing zouden kunnen zijn op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, louter omdat zij de uiteenzetting van hun middel als volgt hebben ingeleid: *“Het bovenstaand middel is gericht tegen alle bestreden beslissingen”*.

De Raad wijst er vervolgens op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de bestreden bevelen ook inhoudelijk bekritisieren, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van

een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De verzoekende partijen brengen slechts weinig concrete elementen aan met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stellen meermaals zonder meer dat de eerste verzoekende partij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst wegens politieke problemen aldaar. Met dit vaag en niet onderbouwd betoog, dat zij bovendien niet concreet verbinden aan een door hen opgeworpen schending van een bepaling of beginsel, kunnen zij een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM echter niet aannemelijk maken.

De verzoekende partijen voeren verder nog aan dat het hen terugsturen naar hun land van herkomst, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, *“m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering”*. Nog los van de vaststelling dat het recht op leven zit vervat in artikel 2 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aan een verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Met hun vage, weinig concrete stelling slagen de verzoekende partijen er niet in enig begin van bewijs voor te brengen en kunnen zij een schending van voormeld artikel 3 dan ook niet aannemelijk maken.

In de mate dat zij een schending van artikel 3 van het EVRM wensen aan te voeren in het licht van de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, wijst de Raad erop dat samen met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een beslissing werd genomen over de aanvraag van 20 juli 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich in dit kader hebben uitgesproken over de aandoeningen van de eerste verzoekende partij en over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst. Aangezien de verzoekende partijen afstand hebben gedaan van hun beroep gericht tegen deze beslissing, blijven de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies van 28 september 2017 (waarop de eerste bestreden beslissing steunt) en van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dat een adequate behandeling van de aandoening van de eerste verzoekende partij in Rusland beschikbaar en toegankelijk is, overeind. De verzoekende partijen voeren geenszins aan dat de door de gemachtigde in de ongegrondheidsbeslissing van 2 oktober 2017 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Bovendien zetten de verzoekende partijen niet uiteen op welke manier toch een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen, ondanks het feit dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek van de medische toestand van de eerste verzoekende partij werd gevoerd. De Raad wijst erop dat de tweede hypothese in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – de hypothese die in het kader van de eerste bestreden beslissing relevant was – verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het

EVRM omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (*cf.* RvS 29 januari 2014, nr. 226.651; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet biedt aldus een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg valt niet in te zien op welke manier voormeld artikel 3 zou geschonden zijn, wanneer een onderzoek in het kader van voormeld artikel 9*ter* werd gevoerd en de verzoekende partijen de in dit verband genomen beslissing niet langer aanvechten. Ook in deze zin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de minderjarig kinderen en de verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 oktober 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. VAN DEN BOSSCHE